

РЕШЕНИЕ

№ 6200

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11007** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175, ал. 5 от ЗДвП, вр. чл. 145 от АПК.

Образувано е по жалба на "Порше Мобилити БГ" ЕООД, Лек Д.- гражданин на Република К. и "Армтрекс" ООД против Заповед за налагане на ПАМ № 20-4332-004291/21.08.2025г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която по реда на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка- прекратяване регистрацията на МПС – лек автомобил „Б.“ М4 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на "Порше Мобилити БГ" ЕООД, за срок от 6 месеца. С жалбата се оспорва компетентостта на административния орган, издал заповедта, както и се твърдят процесуални нарушения при издаването ѝ. Счита се, че е нарушен принципът за съразмерност, тъй като с оглед разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК адм. орган не е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. С Определение № 37200 от 11.11.2025г. съдът е оставил без разглеждане жалбата, в частта на оспорването от "Порше Мобилити БГ" ЕООД (собственик на автомобила) поради просрочването ѝ .

В съдебно заседание, останалите двама жалбоподатели се представляват от адв.Б., която моли за отмяна на процесната заповед. Акцентира върху обстоятелството, че представените по делото заповеди за компетентност на органа, издал ЗППАМ, биха могли да доведат до нейната нищожност, тъй като се изискват последващи заповеди, предвид обстоятелството, че на поста министър на МВР са се сменили четири лица през последните години. Намира и че е налице неправилно приложение на материалния закон, тъй като нарушената разпоредба касае дългосрочно пребиваващи чужденци в страната, а жалбоподателят Лек Д. е с постоянен статут. Ответникът, редовно призван за с.з. , не изпраща представител и не изразява становище по

жалбата.

Административният съд, след преценка на атакуваната заповед, доводите на страните и представените писмени доказателства, установи от фактическа и правна стана следното:

Жалбата е допустима в частта на оспорването ѝ от "Армтрекс"ООД и Лек Д., като подадена от легитимирани лица и в срока по чл. 149 от АПК, тъй като видно от представения договор за оперативен лизинг 59130 от 12.02.2024г. и придружаващите го писмени доказателства дружеството се явява лизингополучател на лек автомобил Б. М4 с ДК [рег.номер на МПС], като по силата на сключения договор и Общите условия на лизингодателя, жалбоподателите са ползватели на автомобила и техният правен интерес е засегнат от невъзможността автомобилът да се ползва.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна поради следните съображения:

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че на 12.08.2025г. в [населено място], по [улица], срещу номер 132А, гражданинът на К. Лек Д. е управлявал лек автомобил Б. М4 с ДК [рег.номер на МПС], собственост на "Порше Мобилите БГ" ЕООД, предоставено за ползване с договор за оперативен лизинг на "Армтрекс"ООД. При извършена му полицейска проверка водачът е представил свидетелство за правоуправление на МПС, издадено от Република К. на 15.08.2024г. с № DL31564490. Съставен му е акт за установяване на административно нарушение № GA №4420807, за това, че като дългосрочно пребиваващ чужденец в страната управлява автомобил със СУМПС, което не е издадено от държава от Европейския съюз, ЕИП или Швейцария, след изтичане на една година от издаване на документ за пребиваване, което представлява нарушение на чл. 162, ал.2 от ЗДвП.

Въз основа на така установеното административно нарушение и на основание чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП, административният орган - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ -СДВР е приложил принудителна административна мярка спрямо собственика на лекия автомобил "Порше Мобилити БГ"ЕООД, която заповед е предмет на настоящото съдебно производство.

Оспорената заповед е издадено от компетентен орган. Видно от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на МВР сред определените да осъществяват контрол по Закона за движение на пътищата са полицейските органи от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Със Заповед № 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР полицейските органи по чл.142, ал.1,т.1 от ЗМВР- отдел "Пътна полиция" СДВР са сред определените да прилагат с мотивирана заповед налагането на принудителна административна мярка, в това число и по чл.171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена от И. В. Й., която към момента на издаването ѝ по силата на Заповед № 313з-9572/13.09.2024г. на директора на СДВР заема длъжността полицейски инспектор в 01 група "Административно-наказателна дейност" на 03 сектор "Административно обслужване" към отдел "Пътна полиция" при СДВР.

Административният орган е изложил фактическите основания за издаване на акта и е посочил правни основания за налагането на ПАМ- чл.162, ал.2 от ЗДвП. За да са налице тези правни основания е необходимо водачът на процесното МПС, постоянно пребиваващ в Република България да не е подменил СУМПС, което не е издадено от държава-членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария след изтичане на една година от издаване на документа за пребиваване- в случая от 15.08.2024г.

Налагането на ПАМ по ЗДвП е специално производство, отделно и независимо от търсенето и реализирането на административно-наказателната отговорност.

При така установено от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

Съобразно нормата на чл. 171, т. 2а, б"а" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, като принудителна административна мярка се налага: прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Както бе посочено, безспорно е по делото, че на "Порше Мобилити БГ"ЕООД е наложена процесната ПАМ, в качеството му на собственик на автомобила. Нормата на чл. 150 от ЗДвП постановява, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, а в чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, е посочено, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено, като по този начин, законодателят урежда различните хипотези на общия случай на неправооспособност на водача.

Съобразно разпоредбата на чл. 161, т. 1 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Посочените хипотези от т.1 до т.5 от разпоредбата са алтернативни, т.е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република България.

Съобразно чл. 162, ал. 2 от ЗДвП, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

По делото се оспорва водачът на процесния л. а.- Лек Д., да е дългосрочно пребиваващ чужденец по смисъла на чл.162, ал.2 от ЗДвП, като се твърди, че той е постоянно пребиваващ. Представено е копие на разрешение за пребиваване RAO180753 на Лек Д.- гражданин на К.,

[дата на раждане] , издадено на 18.07.2024г. с посочен статут "постоянно пребиваващ. Съгласно чл.23, ал.1 от Закона за чужденците в Република България чужденците пребивават в Република България: краткосрочно-до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната; продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно.с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление; постоянно - с разрешен неопределен срок.

Макар терминът „дългосрочно пребиваващ“ да има специфично легално съдържание в ЗЧРБ, постоянното пребиваване представлява по-висока степен на установяване в страната. Следователно, а fortiori по логика на правната йерархия и степенуване, постоянно пребиваващият чужденец не може да бъде поставен извън приложното поле на нормата, след като тя обхваща по-ниска степен на установяване. Целта на нормата е да въведе ограничение за лица, които трайно са се установили в България и вече имат статут, различен от временно пребиваване. Постоянно пребиваващият безспорно попада в тази категория. Ако се приеме, че постоянно пребиваващите не са обхванати и би се обезсмислило изискването за подмяна на свидетелството при трайно установяване.

В случая, за да се прецени дали е валидно едно СУМПС, първо следва да се установи за коя от хипотезите на чл.161 то се отнася, като по-конкретно следва да се изясни дали то е национално или международно. В зависимост от това следва да бъде извършена и преценката дали документът отговаря на изискванията, съответно на чл.161,т.1 или т.4 от ЗДвП. И в двете хипотези обаче първото условие, за да бъде валидно представеното свидетелство е то е издадено от страна по Конвенцията. В случая това условие не е изпълнено, тъй като К. не е договаряща страна по В. конвенция за движение по пътищата от 1968 г.

Следователно в случая не може да се приеме, че процесното свидетелство за управление на МПС е валидно. Не е спазено и изискването на чл. 162, ал. 2 ЗДвП, съгласно който чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Разрешението за пребиваване е издадено на 18.07.2024г., а проверката е извършена на 12.08.2025., поради което едногодишният срок не е спазен.

За водача Лек Д. е било налице правото да замени свидетелството си с българско такова, от която възможност не се установява същият да се е възползвал. Съдът приема, че посочените факти, касаещи датата на издаване на разрешението за пребиваване на водача, на факта на притежаването на свидетелство за управление на водача на автомобила, издадено от Република К. за безспорно установени, при съобразяване на официалния свидетелстващ документ, какъвто се явява издадения акт за установяване на административно нарушение спрямо водача на автомобила.

Налице е фактическият състав, при който органите на Отдел “ПП“, в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП предвижда, че когато водачът не притежава валидно СУМПС, спрямо собственика на МПС следва да се приложи същата ПАМ като процесната.

По изложените по-горе съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Лек Д. и "Армтрекс"ООД против Заповед за налагане на ПАМ № 20-4332-004291/21.08.2025г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която по реда на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка-прекратяване регистрацията на МПС – лек автомобил „Б.“ М4 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на "Порше Мобилити БГ" ЕООД, за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се връчи на страните.